

Kartgan. Jag har sett flera rader. Man har både
 stora och mindre men vanligen är de c:a 10
 alnar långa. De likaså till det yttre en säck. Först
 har man nämligen ett nät, som är spänt över
 en rund ring, vanligen $\frac{1}{2}$ hokorn. Detta är c:a 3
 alnar långt. Sedan denna ring löper ett spelformigt
 stycke, ännu detta $\frac{1}{2}$ hokorn. I övre delen på detta finnes
 hål utskurna, vanligen med kniv, i två rader runt omkring,
 snett över för varandra. I dessa rita dubbla rader med
 qvira snören, som sedan radiant gåsar ut sig till
 nätet samt var för sig. I dem är sedan ännu ledas
 för kanten fastatta små kulor, under till formen.
 Dessa gjorda man själv. Man löpte blyet hos
 handlanden och sedan skar man till formen för
 blyhulorna i trä. Sedan smälte man blyet, stöpte
 det i formen och sedan låtmåttet svalna. Kunde
 för nätet eller rättare lösnar, som kallaena outho på

vara gjord av tväst tyg eller grov kampa. Men måste
ha något mycket starkt i kanten. Kulsena sutta
sejefår på en tunn avstånd på varandra. Man
hade till större nät, större kulor och till mindre, små.

I den andra änden på kornet var fästet en
långblad 30 alnar, linatom. man till i, när man
drog in nätet. Nätet var vanligen brukat med 12-
15 trådigt bomullsgarn.

När man kastar, så fattar man med vänstra
händer i kanten på nätet och med den högra i kul-
räden, medan man har den långa utbättnings-
linnan fritt slagen om axeln. Ibland ha det
än händer, att man har nätbotten i munnen.
Man även att det går bättre att släpa ut nätet,
om man håller så. När man alltså med händerna
fått ut nätet, så vid öfver kroppen så väntar för att

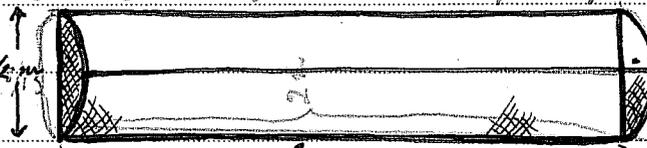
Öka kraften vid uthärdet och tillkom påtta stora
 kastspel på nätet. Under själva kastet bredde nätet
 ut sig, solfjäderakt, fram till den varid en samma.
 Mycket till saken föll ett vidtåg, närmast liknande "paraply"
 Det var mycket svårt att göra ett sådant kast och
 det behövdes mycket vana och träning, innan
 man hade lärt sig kastet vid uthärdet full-
 ständigt. Nätet kammades alltid uthärdet på
 botten på grund av blybitarnas tyngd. Man
 använde nätet på både grunt och djupt vatten om
 mest i åar. Vid det sjönk föll botten, kom en
 del fisk till fastna i maskerna. Det var mest ad,
 ålborre, om omör och skall man tog, särskilt i de s. k.
 "hölarna". När nätet hade ligat nere i vattnet en
 stund, drog man upp det med linans hjälp.
 Man fiskade mest på "framdelen" d. v. s. april-
 måg, då både ålborre och omör gick in i åarnas för att

4255

Leha. Sedan den utlekt gård den ut i havet igen.
Men på efterlösten, då vattnet börjar bli ^{salt} kallt i
Sandet, så gård den in igen. Vad brukar man än
fråga myskiet med sig. Det inträffade mest
i september - oktober månader.

4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Seri byggd en rektangel. Man har såvenda två
långgående eller horisontella och två tvärs- eller vertikala
såvenda. Det är överflödigt
att nämna att på undersidan
saknas gal. stältråd. Hela detta stator är sedan överspänd
med stältråd eller nät. För att om hålla den spänd,
så behövs ett par stöd om som såvenda fjäras in eller
rättare två halvcirkulära bågar, en i vardera ändan, offtast
fästas med en i ryggen på denna gående, horisontellt
löpande järntråd, som yttermera bidrar till en stadga
och hållkraft åt qveret. Men kommer då med att likaså
till halva höjd, ställas på kvast.

Om man använde nät i stället, så använde man
här till nichidegl. hampgarn.

Skämsed är beslutningsen av dess konstruktion. Men
det är tämligen att övergå till, har den
användes nät fäst. Det är till en helhet.

Man tar nu qvæn på axeln och gård ned till stranden.
 Thenden har man en korg eller kygge att lägga
 fjällen i. När man nu kommit till sjöns strand-
 kanten, så ställer man qvænen på sidan, med näset
 närmast kroppen och öppnades för sig och låter
 den således spänna ner till bottnen. Det bör kanske
 först anmärkas, att utmed strandarna brukar det
 alltid vara fullt med s.k. bluddertång, vass eller
 andra växter och dem är mycket stora till höjden
 för all fisk nästan. Således lägges om vägen både
 mot och abore sin som på den i tångarna m.m.
 Vissa är också mycket stora på fiskeriprodukt-
 sikt. Men för att undvika att fiskarna ej komma in
 i qvænen av alla orsaker, så har man en snar,
 som med en stakel går och stöter och skad bland strömen
 och därigenom blir ju fiskarna rädda och flyr samt
 hamnar i olyckligt fall i qvænen. Man kan på

mycket lite med den. Men det gäller att
sin mycket snabb i vändningarna och medel-
bart drag upp den, så snart att man märker
att något rör sig i den och sedan patta ner den
vgen. Så kan man hållapippen finnas, hela dagen
om man ex. påhållt ett litet stäm med fitt ex. at,
abonar, mörk o. s. v. Man kan på flera korgar fulla.
Så är ören bra att tubquja glöven som viltfalls-
åtgärd, om man efter någon tid att åta sig med-
del. Såd kan man bara gå med tub stend hentes
och henta sig lite fitt. Såd kan även handa, att
man något gång kan på en gådda i glöven.

Folk. Detta var en fiskemetod som man i äldre tider
använde mycket mer än nu. Sed var det många
yplesfiskare, som idjade detta fiske spec. om vintern,
medan det numera tagits omhand af alla slags
amatörfiskare, som utöva detta som hobbyfiske både
sommar och vinter.

För i tiden var det mycket kallare om vintern
än nu. De var även längre. Iland sträcker sig
från november till april. Under sådana kalla
vintar förs ju kustlandet till is men en och annan
gång kunde det hända, att hela Åresund förs till,
så att man kunde gå över till Köpenhamn.

Sed var det även vanligt, att man öfste smuggla
in sprit, vilket ibland lyphades, ibland ej.

Det fröken det även, att det fanns gott om sälar,
som man drog ihjäl med en sten eller annat
fjällmat, som man hade till hands, då de af

4255

kunde henta deff genom sina ^{små} andringsskåd, som voro
 fullstoppade med diverse saker såsom is eller träbitar,
 utan smått komma upp i det stora hållet, så de
 sedan kommit upp på isen, voro de ett mycket
 lättfångat byte, helst som de voro mycket oväjs
 och torde sej med stor svårighet. Ute ha ju en stor,
 kraftig överkropp men mycket små, breda lemmar.

Under vinterns högg öfver island bredt rännor
 i isen med yxa, island öppnade men endast små
 hål. Under denna tid fiskeade man mycket med
 pötte. Den bestod af ett mycket långt snöre, c:a 10-
 12 fannar och ibland längre, bestående på ett djup
 man skulle fiskas på. Man sänkte ned det vanligen
 på den 8-10 fannar, ibland 12 fannar och därmed
 på snörets längd satte sig därefter i Jändass på
 denna fisk en c:a tre fems lång blybit, i vilken

Skriv endast på denna sida!

10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4255

11.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

är en juttas tröstens åskåder. Spänd juttan gör
mer spänd. Man står ut ur trådet av spänd, för
jämna till bliften och sedan smälted man bliften
slår det smältet i tråden. I detta har man gjort
utställningen (utställningen) för lina. Som läggs
man är i den smältta massan. Sedan läggs
man den i sand och fad flera.

När man nu har juttan färdig, så måste man
naturligtvis ut för att göra den. Man går alltså
ut på isen och sätter på linan i ett hål.

Vid spänd bör man lägga mer till, att linan
ej skall ligga på botten eller kläpa utmed denna
utan den skall mestadels spänd minst två fannar
om denna. Linaa måste hållas stram för att en
näpning knapp på linaa, så skall man
omedelbart genom systemet i linan, som för-
plantas sejepp för handen, och hållas linaa

Om att det nappan på huden. Något bete, var man
gutar den gående metallbiten, pithen, fides
pengeur som fändant. När den fides från och till-
baks i rittnet, så bländte den som en sol i
reflexionen av ljuset och del av hjärnan, som
fides i ljuset. Fyrdagarna och deppade på
huden.

Man utövade detta fides hela dagen med
avbrott för eventuella måltider, andra till del var
möjligt. I hand hade man små bitar av huden
man ju stanna vid fides.

Man hade endast en liten bit varje pille:

Man fick hundraåriga tankar på pederen men
den andra fick ex. skrubben, möb, atome
kunde man få på huden.

Man koncentrerade dem på något sätt genom
att bära dem utan om någon del blev trasig.

4255

20 förtade man ölv.

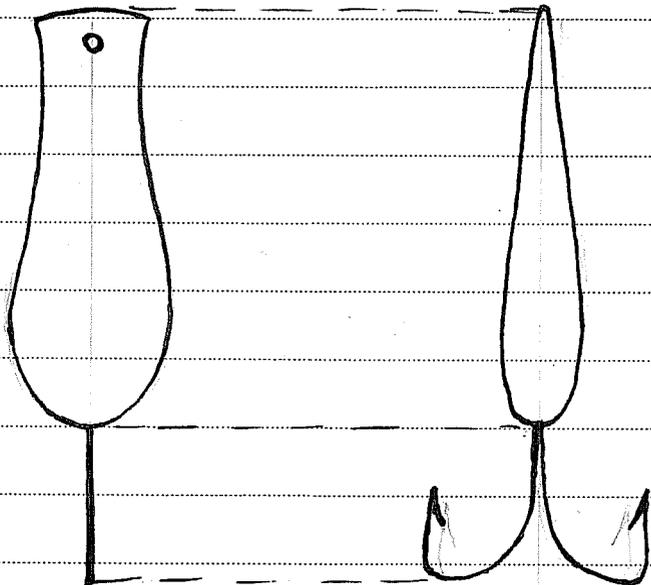
13.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4255

14.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Pilk.

Villkorsströer. Viltkors ströer man med på kullen.

Man berättar i sina gamla öden men del ej
många man får. Detta berättar det är ett ströer,
som är 20 fannar lång. I änden på detta sitter
en blybit, som är tre tum lång. Den gör man ögat.

Man har en form av trä eller järn. Sedan smälta
man blyet och stöper den i formen. Samtidigt dras
man en ståltråd tvärs igenom för att få hål.

Benom detta hål dras sedan linan. I änden på
den sitter en öga och genom denna är dragn
en tåmlig för ståltråd, som tjänstgör som något
slags bom. Den är ungefär sex tum åt
vändera hållet. I änden på denna sitter en
tråd eller tyms och denna avslutas med en
vändig ålaker. Som beten användes man
en spåre- eller fiskabit, som man drar på kullen.

del var oftast om vintern man fiske med
vittlångsnör men även om sommaren

När man nu skulle ut, på stads man ut med
sin roddläb. Sedan gick man tillräckligt långt ut,
på ett djup på 13-15 famnar, så lade man sig
där för ankare. Det var endast ett snöre till varje
kro. Man kunde vara 3-4 man i båten. Någon
satt i främ och en annars i aktern, en stod på
dena sidan och en på den andra.

Krokarna gjordes till botten på grund av blytyngden.
Man fick sitta och lyssna i snöret för att få kapp.
När det kom något på kroken, så händes det
genast i handen. Krokarna skulle stå lite över
botten.

Om det uppkom mycket, så halade man upp snöret
till fisker, och kroken och slängde ut den igen.

4255

Man kunde böryn på morgonen och sitta där
nästan hela dagen. Vithing opåd af så stäm som
jill, varfri den ar bröd att fångs. Man kunde se jills
ett tyng megen dag stend, så man hade god förtidgela.

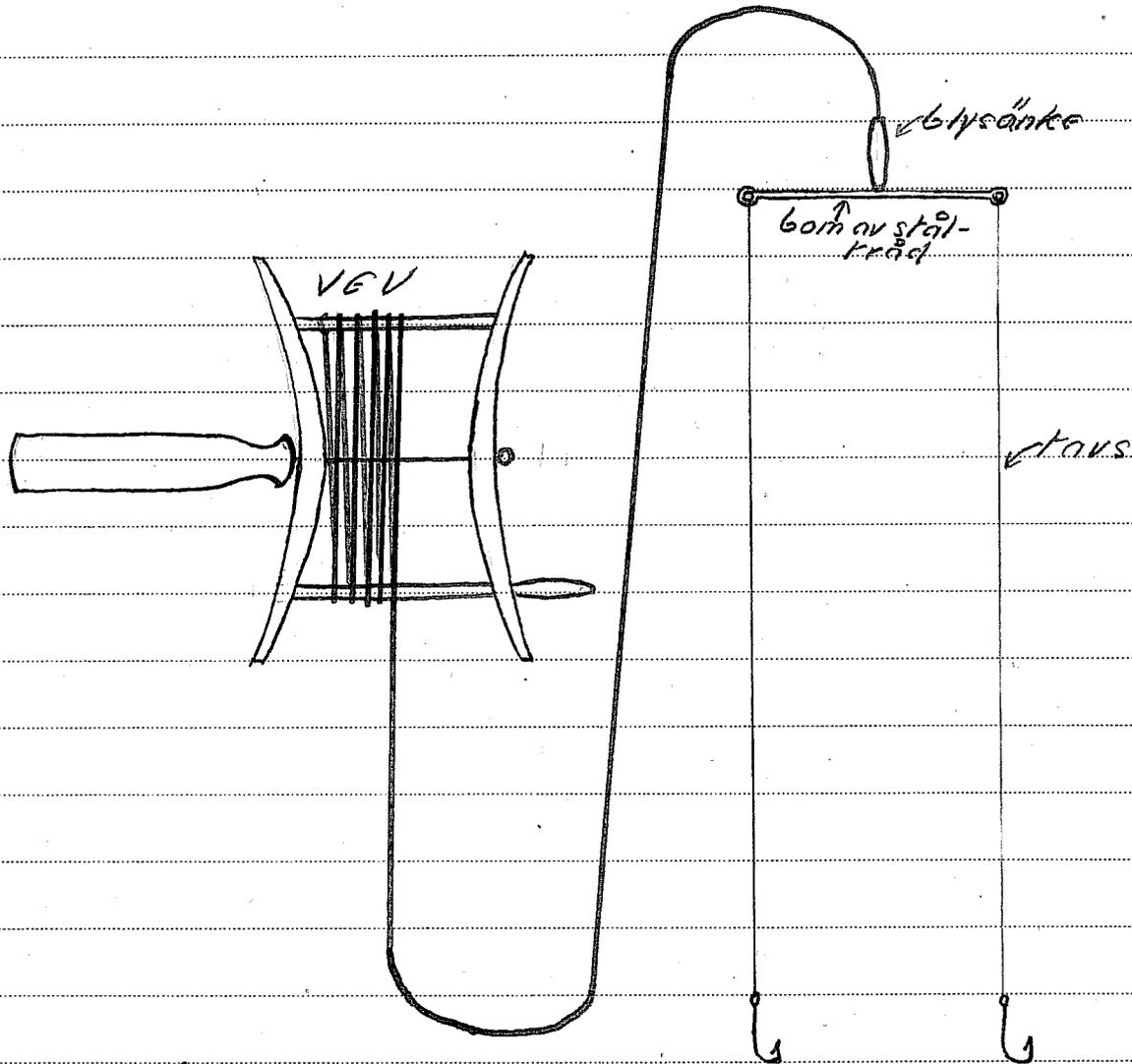
17.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4255

18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vitlingsnöre med vev.

Skriv endast på denna sida!

Siltagren: Man har olika slags grenar som ett silt-
torsh- eller flundregren.

Alla gren, som man förbar sitt med, kallas för näringsgren.

Detta Siltagren är knutet av egyptisk brunnlagren
n: n 50 och 60 rektadigt.

Man har gren med stora eller mindre maskor. Van-
ligen är ett gren = en chelra bundet av 1600 maskor (bor)
eller 33 famnar långt. Det är 260-300 bor djupt.

Man har 28-30 bor på en. Inom eller ibland tre halv-
bildar ett gren, som sålunda kommer att betad av 3000-3500
maskor. Varje fihare har 24 sådana halvbor.

Gövelhanten på nätet guden tomlegård gör lina, som
betad av 3 handeller, som knopats till som maner som är
gjord av hampa. Den kallas sime och har nummer 12.

Man har även en sådant i underhanten.

Föränd örhanten känger med sitt sin maner på en alas
avstånd, påt mindre fastgjorda kock stad. Det

belagd av en dags bruk, som man på postens fäst
Ropeland. De är 2 tum långa, 1 tum breda och $\frac{1}{4}$ "
breda. Dessa äro sista att hälla något upprätt.

I underkanten hänger det blybitar, spol försmjiga
styggen, ett par ^{lång} stänger, fastgjorda vid botten eller
öfver dragarna på storn. Dessa gå man sjö. Men
den formen av trä eller järn. Man smälter nu
blyet och häller det i den avpassade formen och
sedan på det steln.

Man ställer mellan botten ^{sätt} och där eller flytt-
garn. För i tiden mitte man alltid garnen på botten.
De föra är 50 tot quenda och sällagarnen och
tättare kladda med flåd än dessa. För att de
med den till botten på han man stora stenas, som
hänga i kankar i starna.

För att utmärka stället, där man sätter dem, hade
man stora dragarna på en tra kg samt tre koser.

4255

21.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Från draggen går en lera, som är fast vid näringarna.
Vidare går en lera draggen på en prick i vattenytan
till draggen. På den yttersta pricken har man
tratt draggen och på den innersta en.

Vanligen låter man näringarna driva med baten.
Man fäster då en änden i baten och den andra i
en vuhare, på vilken satt en fläppa eller en del som
möjligt en lantarna. Den vuhare bestod av en
hög meter lång lant, på vilken man trätt några
stora kottelivor. Sedan låter man garna och
låter driva med skömsen. Man kan hämta ända
nere vid Baldebo, om det är stark vind.

När man kommer hem efter en fisketur, så
längas man vid en nät. Man måle emellertid
vidna dem på vind och släpps dem till att torka.
Släppet har varit fiskare lapp en sträcka av
bölagen, som är en 20 m. lång och 8 meter bred,

fri fyra kornen om året. På denna träcka spinnas
 för en spätta ^{metall} långa påbrader, som består av två
 m. långa pålar och på dem har man druzel
 tre sträcker med galvaniserad järntråd. På varje
 område kommer alltså två påbrader. För att torke
 rätten, så breder man ut dem över dessa pålar.
 Man lägger dem på träs, så att spårna en örhantel
 läggs på den fjärra och "lygna" och bakhantel på
 den bakre. På så sätt läggs man ut alla halv-
 arna beordrad mända. Om man hade ut dem på
 förmiddagen (på morgonen), så tog man ut lade ihop
 dem på middagen, så att de var färdiga, när
 man skulle bege sig ut vid 5-6 tiden.
 När man skulle lägga ihop dem, så hade man
 den "klare" eller kljua, som är c:a två meter lång och
 när som är gjord av en. Antingen består den av
 ett enda stycke eller kan man rätt ihop två

Smala bitar med en skiver i en änden. På
dena trådde man fjärbitarna efter varandra. Det
sitter ju en ändan på varje del. Sedan man
satt på alla, band man ett snöre om änden på
kylken.

På samma sätt gjordes man när man hade utrop
blym. Dessa klyft man i på något träpp eller
dylikt men man lavade dem ändå tillbaks
mer efter vad som på ett träg med en blybit mellan
varje. Så gjordes man med varje halv.

Skil man köper sig ett par hos handlanden i staden,
får man endast del sk. nätet eller näringens botten.

Kontrollernas saknas. Men gör en skillnad mellan
införing och utgå. De från år de gröna markerna
(delparten) som sitter i kanten och gå upp till vintern.

I kanten på nätet finns 8-9-10 skud och varje
omfattar fyra par.

Redan frukt av närmil, att tillagningen av myskel
småbanta Madonnen storlek vardeca mellan 28 - 33
från. I varje ända på välet sitter ett värband, som
är en för långt.

Om man välet riket på fjöden, måste man laga det
med stycken, som kallas "klödder". Dess stämman är i
näringsskuren, som det egentligen välet kallas. Det
är mycket långsamt arbete att laga ett sådant
stycke. Det kan ta en vecka eller mera.

När man kopier en ny näring, måste man se på den
genom att man "örför" den (med järn eller stål-
trådet) garn och sedan skjuter den till skuren.

Örför "de klödder" är mycket intressant, det att det
kan hända att de går i fjöden redan efter några
tid, då man använder garnen. ett par gånger.

Man får desutom själv följa vad som blir på skuren
samt "örför" de klödder.

Om man skall uttrycka det uttryck tydligt 19 tillagad det
så att man sticker "skudelen" först om försuren och
sedan om tre lösa medel = omfö och sedan binder
man fast den vid försuren. Så går det till rent
helt kort och vid spårna finns 8-9 skud mellan varje
spår.

Kubbenäungar: Klavas stället är ungefär lika med
 zotta nävararna. De är emellanåt olika i vinn
 avseenden. Så finns del visentliga flåd i ~~träd~~^{över-}
 kanten men denna är mycket mindre (kalklar)
 Sålina gör man själv genom att skära i änden stora
 flådtår. Tunderkanten sitter del del bly och del
 sten. Det var en och en halv fanna mellan varje sten.
 Mellan varje halv har man en lin, som är en i två
 fannar lång och denna fastgöres vid en kubbe (karg)
 eller flöte ex. av kork eller en rund tunnare trälagge eller
 bledskudsk. De är knutna av mör eller fälor-bändigt
 garn. Klavas djuphet är blott 200-250 lör.
 De sättas ike på botten eller i vattenytan utan placeras
 runt på trä fannar under denna.
 Kargen flyter på vattnet och håller ganska mycket
 genom linan, såvitt att det är lätt att se hur sjunden länges
 med är linans längd.

4255

Man fatter näringarna benda vatten efter, aneda
man trodde, att dellen gick där om således
om där bist förhållande.

27

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Lunda - flundra - garn. Som slutna sig på vita-
 garnen, därigenom att de är mera vidbända
 eller ha stora maskor. Medan de hos de
 fina äro nr. 28-33 bor på aln, så äro
 de hos torrkarnen 13-16 bor på aln och
 spättegarnen 9-12 bor på aln. I öfriga och under-
 kant gård är bred lina, som kallas tålan. Den är
 gjord av mio-torshärlig bomulls garn eller av
 hampa. De äro 400-500 famnar långa.
 Från överkanten hänger med fladdrock, liten smid
 bultstäv, 1-1½ famn lång och ½ t. bred, som
 äro sydda på vid tålan. De sitta på en aln
 avstånd från varandra. I underkanten hänger i
 små hankar stena utefter hela denna på en famn
 avstånd från varandra. I änden på varje garn sitter
 ett par hankar för stora stena.
 Själva garnet är knutet av Egyptiskt bomulls-

garn nr: 250 2 ek tidedgt.

I lantern på garnet har man "vakare eller stödar" för att märka dess läge i vattnet. Man sätter lantern ned den på djupet vatten, c:a 10-12 fannar under. Spink den på grund stenarnas tyngd lantern till botten. Detta skulle hålla den nere, medan "färdlocken" skulle tjäna till att hålla den upprätt.

Den "vakare eller stöda" består av en två meter lång staka, på vilken man trätt 3 stycken korkkivor 3-4 dm. i genomskärning. I änden på denna sitter en hank, vare en fem lq. sten brukar sällas. I toppen sitter en bunt eller rit flagga ^{som} betecknad skrivtas (dessa) med en röd lantern. Men där även vakare, där mittstycket har konisk form & med en kärna av kork och betäckad med plåt.

4255

30.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Man kan fånga torrk storn i gån en på
 kerk. Man har en lång lina med 1000 krokar,
 ibland mer. Innan man skall sätta ut dem,
 så för att de ej skall hausa sig, så sätter man
 kraharna på en s. k. spil. Man radas upp dem,
 liksom kralarna på kralad, den ena för till den andra.
 En spil är en "flädel" "håbil" c. a 10 fms lång,
 som kraharna sättes på. Den ser ut så ~~ut så~~
 Sedan man sätter alla kraharna på "fläcken", så band
 man ett seglgarn om änden. För man sätter dem
 på "spilen" så doppade man dem i rulligt sand
 samt sätter på dem apur, som rull. beted är
 "ick" eller ordinarie sillabiter. Om de lades i
 sand, så hamnade de sig. Snöen var c. a
 100-200 fannar lång. På detta fanns på varje
 fann en tor (hono), i rull änden var för en
 rullig ålölle. Nr 2. Senare tor var ungefärlig alla.

Splitten som gjordes av något hårt träslag, ex. bl.
Den hade ibland en luke i ändan, som då stöt om den
andra utlöparens tillspetsade ände.

Riken tog man i en rektangel. Den bestod av en
rund ^{båge} som var ca 1/2 meter i diameter och med vilken
man följde ett nät, som gick en meter djupt ner. Detta
som gjordes av ockträdet bomsgräs, med en båge
vanligen av järn. För att gjuten ^{håll} skulle bli
maktigt användbar, hade man följt med bågen
eller om denna spikades fästade om på denna
håll man sedan satt fast en pinnstake, som var
en halv eller tre meter lång. Då den ju speciellt
användes utmed strandkanterna, så är det ju
mycket fördelaktigt, att man kan närlägg
ut som möjligt.

När man nu hade ut kuskarna, som stå på
spliten, så steg man i den enda eller eniga,
vanliga del senare om rodden ut ungefär
en fjärdedel hundra meter, där man gjorde
ett tämligen djupa på 8-10 fannar. Där
bröjde utläggningen. Medan den ene rodde, så
kastade den andre ut kuskarna, som de satta
på spliten. Den ene efter den andre. Man bör
härvid observera, att man aldrig lade dem i
en sak till exempel i sikbåden eller i slingor.
Så fortsatte man tills alla kuskarna blivit
utlagda. I bådan satta man en sakare eller
slöda, som vanligen bestod av trästänger, i var
medelsta änden satt en fem hög sten och i den
öfriga var försedd med en spak eller ett
flagga, som rätteligen lades på en lantern.
Mitt på denna hade placerats två stycken

4255

Konstskivan c:a 2-3 dm i diameter om tre fem
höga. Men, dessutom hade man en annan
modell. På mitten på skivan satt ett
koniskt ∇ formad stycke av trä eller kork, som
sedan överläts med plåt eller järn.

Man har dessutom ett antal slags klockor
som kallas gäddklockor.

Spärr linan är en tugg framman lagd.
eller här finns inga storsak. Men i
ändan på linan sitter en flatad nålträda, som
färdigt som tass och i denna är fäst den stora
gäddklock. Den finns dock endast en klocke
på varje tråd. Som flöte användas en kugg
som är ett par meter lång. Man ställer
ner denna på botten vid strandkanten.
På denna sätter man tråden med klocken.

Man fångar åt med kusk men man kan även
 ta den i svor. Den andra betad är två
 små svor och två almar. Ruorna sitta en i var-
 den ändan. I varje rusa finns 5-6 bägar. Den,
 som jag har haft, hade 5 bägar i den främsta
 och 6 i den baksta (våsta). De fjera satta på
 ett avstånd av 2 fot från varandra eller några tum
 mindre samt måtte träsörva 1½ fot. De första
 bägarna i en rusa är ju alltid mindre 3-6 tum
 mindre än de sista. I rusen fanns två inlöper.
 I kanten på den sista bägen var armarna
 fästa. Dessa var en två almar (fannar) långa
 6 met. I öra kanten på dessa satta lorkflär och i
 ändarkanten små ^{små} klyklor, som man själv öppade.
 I den andra ändan satta rusa. Den hade
 sex bägar. De var ungefär lika stor som de
 i den fjera rusan. De satta på en 1½ fts av-

stund för många samt vore i qvinn skarsung de
sista två fot och de första 1 1/2 fot. Även vid denna
vår förtade ämnar. I örnkanten på denna fanns
fluttrors och i underkanten hade man bytt fah
len katten. Främre delen av musen kallas stul.
Såväl är i musen gjut med vänterlaggt mö-
teltändigt bomullsgarn. Makornas storlek
är olika, berende på musens. Men i allmänhet
har ^{man} 2 bor på den full ämnarna och 52 bor på
den full gälren musen. Sådana musor brukar man
göra sjöls om vintern, då man har gjort om tid.
Vid lagar man för sina gälar och då byts man
äro nya. När man nu skall sätta ut
musen, så har man lägn påtar, bestående
av fjärdeliten på 1 1/2-2 m längd och ett par
decim. breda och denna står man ned i
skandkanten och hänger sedan musen på denna.

Ibland när man går utmed en strand, så kan man se tillsm. ett kors liggat på vattnet. Det är det överkanterna på man. In städer över vattenytan. Bågen i man är gjorda av något blyglaf träslag ex. pil man är blyd järnträd. Man har släppl delarna. När den används man pil man i blyd på sidan så man järnträdet eller kopparträd.

- Den sista blyd i man är flak under till om sika med som de övriga. —

De placeras på både djupa och ganska vatten ex. 6-8 fots djupa. I del från fulla pinnar på blyd ^{hjulor} och stora stene (järnträd) för att hålla dem bra med botten.

Desutom tar man åt i älakoppa. Dessa använde man mycket för i tiden. En koppa är fästad utåtpå såsom en vanlig kopp. Den liknar mycket ett liggande ölkäms. Man gjorde dessa av en. De voro tygda på mitten. De avsmalnade sedan åt ändarna. I den främre delen var en öppning och från denna gick ett inlöpe en 7-8 tum in i kappan. I den andra änden var den ören öppen genom ett hål men detta var vanligen tästängt med ett kork- eller en träplugg. Dessa for man bort, när man skulle vitfja kappan. Man fick dessa från Blekingemen, och från Västra Götalands. För i tiden reste man härifrån med häst och vagnmen till kusten (Skånes sönder) för att byta eller sälja till dem sådana hemslöjds saker, för dem be- hörde. Ibland eller oftast hade de själva till- verkat, och de hade med sig.

4255

38.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

De som är ca en meter höga eller mer
och 10 tunn eller 25 cm. breda. De sätts
på både djupt och grunt vatten. De höjns
öfver på botten och är fästa med en tunn vid
kajen. För att de skola spänkas full botten
brukar man en hängare om dem eller höjns en
rengöring om dem och i dessa fästa de stor, tung
sten. För öref bör man märka, att så fort
de bli vita (små) på spänkas de full botten
an sig öfver.